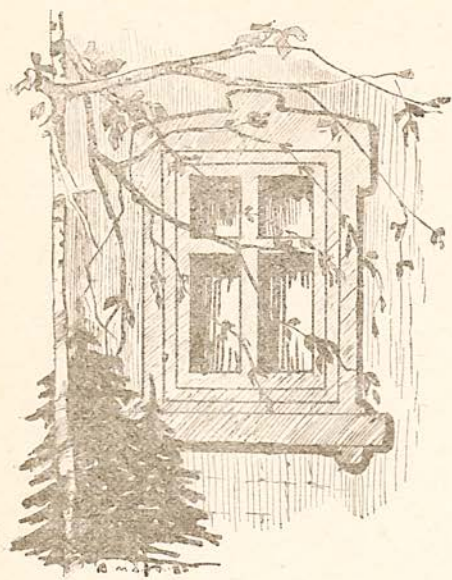

Минаха се дни. Стъмни се още повече. Вѣтърътъ засвири въ полето. Ето го наближи, зави, зарева и полетѣ къмъ кжщата, засвири въ коминя, запѣ въ голитѣ върбови клони, потропа въ стъклото.

— Ахъ! азъ, бѣдниятъ Горанинъ... Нѣмамъ ни кжщица, ни кола, уморенъ се скитамъ самичекъ по свѣта... Пусни ме въ стаята, да отдѣхна малко — и ще отлѣтя послѣ пакъ!

— О, не, — извика стъклото, нѣма да те пусна, ти ще угашишъ лампата, ще съборишъ картинитѣ отъ стѣнитѣ, ще изстудишъ дѣцата.

Зарева вѣтърътъ, разсърди се, удари нѣколко пжти въ стъклото и полетѣ надалече.

Минаха се дни. Стана по-студено и по-студено. Бистритѣ водни капчици се прѣвърнаха отъ студа въ бѣли снѣжинки.

Тѣ полетѣха изъ облацитѣ като лекокрили, бѣли звѣздички и се посипаха по земята, по покривитѣ на кжщата и нѣжно заудряха въ стъклото на прозорчето.

— Миличко стъкленце, — примолыха се тѣ, — пусни ни вжтрѣ: тамъ е така свѣтло, топло и весело. Вънъ е тъмно, вѣтърътъ като лудъ ни гони и ни кара да хвърчимъ безъ почивка.

— Ехъ, че сте глупавички, — засмѣ имъ се стъклото. — Вие ще се стопите въ стаята и ще измокрите всичко тамъ. Хвърчете си вънъ като бѣли пеперудки, а уморите ли се, починете си по земята и по дърветата.

Посрамени, снѣжинкитѣ хвъркнаха далече-далече.

Минаха се още дни. Посрѣдъ нощъ се изясни. Изъ задъ облацитѣ се засмѣха палавитѣ звѣздички.

Вѣтърътъ утихна и снѣгътъ спрѣ. Зацари дълбока тишина. Дѣдо Мразъ полек-полека крачеше самъ и вѣеше бѣлата си брада. Той посипа съсъ сребърень скрѣжъ дърветата, метна ледени покривки върху рѣкитѣ, закачи ледени висулки по керемидитѣ и погледна прѣзъ стъклото.